

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/278/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4217205352
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:4217205352.3

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a sudcov JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD. a JUDr. Vladimíra Novotného v právnej veci žalobcu: Alektum, s.r.o., so sídlom Krajinská cesta 32, Piešťany, IČO: 44 721 587, zastúpený: Hudec s.r.o., so sídlom Lazaretská 23, Bratislava, IČO: 36 855 260, proti žalovanému : E. L., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. č. XXX, o zaplatenie 1.665,18 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 16Csp/99/2017-63 zo dňa 18.júna 2018, jednohlasne takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanému proti žalobcovi **n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno ako súd prvej inštancie rozhodol tak, že žalobu žalobcu zamietol a žalovanému nepriznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania. Svoje rozhodnutie právne odôvodnil s poukazom na ustanovenia § 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39, § 524 ods.1 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len Občiansky zákonník) tým, že žaloba žalobcu nebola dôvodne podaná. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou zo dňa 14.03.2017 domáhal voči žalovanému zaplatenia sumy 1.665,18 eur s príslušenstvom. Žalobu odôvodnil tým, že žalobca je postupníkom pohľadávky od postupcu - OTP Banka Slovensko, a.s. Dňa 17.08.2010 uzavrel žalovaný s postupcom pohľadávky Zmluvu o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere č.: 0332 3005 10 RSU, na základe ktorej postupca pohľadávky poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,00 eur. Žalovaný sa zmluvou zaviazal, že svoj peňažný záväzok voči postupcovi splní v 60 mesačných splátkach po 98,23 eur, ktoré mali trvať do 17.08.2015. Žalovaný si svoj zmluvný záväzok voči postupcovi pohľadávky neplnil riadne a včas a následne prestal splácať. Napriek viacerým následným urgenciám zo strany postupcu pohľadávky nenastalo dobrovoľné plnenie záväzku žalovaným. Postupca - OTP Banka Slovensko, a.s. sa rozhodol podľa článku VIII. bod 2, písm. j) zmluvy postúpiť záväzok žalovaného vrátane príslušenstva na žalobcu. Túto skutočnosť následne oznámil žalovanému. Žalobca sa následne pokúšal so žalovaným o mimosúdne riešenie vzniknutej situácie. Žalovaný na výzvy nereagoval. V tejto súvislosti mu vznikli dodatočné inkasné náklady vo výške 21,00 eur. Žalobca si žalobou uplatnil mesačné splátky až od 17.03.2014 do 17.08.2015. Vzhľadom na skutočnosť, že 17.01.2013 došlo k postúpeniu pohľadávky, žalobca si nemôže ďalej uplatniť bankové poplatky, preto si uplatnil len anuitnú splátku vo výške 92,51 eur. Spolu teda žiadal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1.665,18 eur, čo predstavuje 18 x 92,51 eur. Žalobca na preukázanie svojho nároku predložil listinné dôkazy Zmluvu o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo zo dňa 17.08.2010, okamžitý (priebežný) výpis z účtu, Oznamenie o postúpení pohľadávky zo dňa 18.01.2013, Výzvu na zaplatenie dlhu zo dňa 23.01.2013, Platobnú upomienku zo dňa 06.02.2013, Poslednú výzvu na zaplatenie dlhu

zo dňa 20.02.2013, Ponuku platby v splátkach zo dňa 11.04.2013 a Výzvu na zaplatenie záväzku po lehote splatnosti zo dňa 31.12.2011. Na základe výzvy súdu žalobca dňa 10.11.2017 doručil súdu podanie, v ktorom uviedol, že žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 23.12.2010 vo výške 108,00 eur. K vyhláseniu úveru za predčasne splatný nedošlo. Zmluvný vzťah nezanikol ani výpoveďou a ani odstúpením od zmluvy. Splatnosť celého úveru nebola v čase postúpenia pohľadávky podmienkou, keďže zo znenia ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že ak je dlžník v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, môže banka svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť (tým sa myslí celý záväzok ako taký, slová „pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku“ v zmysle výkladu vyjadrujú, že banka je oprávnená postúpiť v prípade, ak má dlžník viacero záväzkových vzťahov s jednou a tou istou bankou práve a iba ten konkrétny záväzok, v ktorom sa dlžník dostal do omeškania. Žalobca ďalej poukázal na článok „Postúpenie pohľadávok z pohľadu ochrany citlivých údajov, bankového tajomstva, povinnosti mlčanlivosti a ochrany spotrebiteľa - 1. časť“ od doc. JUDr. Kristiána Csacha, PhD., LL.M. Na pojednávaní dňa 18.06.2018 právny zástupca žalobcu uviedol, že právny predchodca žalobcu OTP Banka Slovensko a.s. uzatvorila so žalovaným dňa 17.08.2010 zmluvu o spotrebiteľskom úvere, na základe ktorej právny predchodca žalobcu poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,00 eur, ktorý sa žalovaný zaviazal splácať v 60 mesačných splátkach po 98,23 eur. Mal za to, že zmluva obsahuje všetky náležitosti podľa zákona o spotrebiteľských úveroch, žalovaný svoj záväzok nesplnil, preto bol vyzvaný právnym predchodcom žalobcu na zaplatenie svojho dlhu, načo však nereagoval. Listom zo dňa 18.01.2013 právny predchodca žalobcu oznámil žalovanému postúpenie pohľadávky na žalobcu. Žalobca mal za to, že bolo možné zo strany právneho predchodcu žalobcu postúpiť aj nesplattnú časť pohľadávky. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok KS v Trnave sp. zn. 26Co/21/2017. Žalovaný sa k podanej žalobe, ani k predloženým dôkazom písomne nevyjadril. Súd prvej inštancie mal na základe vykonaného dokazovania za preukázané, že pôvodný veriteľ (OTB Banka Slovensko, a.s.) uzatvoril so žalovaným dňa 17.08.2010 Zmluvu o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo, na základe ktorej poskytol žalovanému úver vo výške 3.000,00 eur. Žalovaný sa zaviazal vrátiť poskytnuté finančné prostriedky v 60 mesačných splátkach po 98,23 eur. V zmluve bola dohodnutá pohyblivá úroková sadzba stanovená ako súčet základnej sadzby pre spotrebiteľské úvery a prirážky 20,00 % ročne. Prirážka sa nebude meniť počas celého trvania úverového vzťahu a základná sadzba pre spotrebiteľské úvery je ku dňu podpísania zmluvy stanovená vo výške 7,50 % ročne, t.j. výsledná úroková sadzba spotrebiteľského úveru ku dňu podpísania zmluvy predstavuje 27,50 % ročne. RPMN bola dohodnutá na 35,32 %, priemerná hodnota RPMN bola 19,96 %, s termínom splatnosti splátok vždy do 17. dňa v kalendárnom mesiaci, s termínom konečnej splatnosti dňa 17.08.2015 a celkovou čiastkou splatnou spotrebiteľom 5.893,80 eur. Dňa 17.01.2013 právny predchodca žalobcu ako postupca uzavrel so žalobcom Zmluvu o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej bolo postúpenie pohľadávky vyplývajúcej zo Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo, z OTP Banka Slovensko, a.s. na žalobcu. Žalobca sa žalobou domáha zaplatenia mesačných splátok od 17.03.2014 do 17.08.2015. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru nedošlo. Súd prvej inštancie uviedol, že sa v prvom rade zaoberal skúmaním aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Aktívnu vecnou legitímáciou sa rozumie také hmotnoprávne postavenie, z ktorého vyplýva žalobcovi ním uplatňované právo (nárok), resp. mu vyplýva procesné právo si takýto hmotnoprávny nárok uplatňovať. Preskúvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu), alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného), je imanentnou súčasťou súdneho konania (pozri rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29.6. 2010, sp. zn. 2Cdo 205/2009). Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými, a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej, nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zmluvu nevypovedal, ani od nej neodstúpil. Žalobca netvrdil, ani nepreukázal doklady, ktoré by preukázali ukončenie zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu. K predčasnému ukončeniu zmluvy do dňa podania žaloby nedošlo. Z vykonaného dokazovania a zisteného skutkového stavu mal za preukázané, že medzi žalovaným a právnym predchodcom žalobcu vznikol dňa 17.08.2010 záväzkový vzťah uzatvorením Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo, na základe ktorej bol žalovanému poskytnutý úver vo výške 3.000,00 eur, ktorý mal splácať v 60 pravidelných mesačných splátkach po 98,23 eur mesačne k 17. dňu v mesiaci so splatnosťou 1. splátky dňa 17.09.2010 a konečnou splatnosťou úveru dňa 17.08.2015. Pohľadávku z

tohto úveru OTP Banka Slovensko, a. s. postúpila žalobcovi zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 06.11.2012. Podľa článku VIII. bod 1 písm. a) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo za podstatné porušenie zmluvných povinností dlžníka sa považuje ak dlžník neuhradí svoje splatné peňažné záväzky v termíne ich splatnosti. Podľa bodu 2 tohto článku zmluvy pri podstatnom porušení zmluvných povinností je banka oprávnená vypovedať čerpanie úveru, vyhlásiť úver (alebo jeho časť) za splatný vrátane úrokov a poplatkov jednorazovo pred termínom splatnosti, odstúpiť od Zmluvy o úvere. Právny predchodca žalobcu nevyužil ani jednu z týchto možností a pohľadávku postúpil žalobcovi bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezankoval výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že úver s úrokmi z neho bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Z ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu. Dôvodová správa k tomuto ustanoveniu (pôvodne išlo o § 92 ods. 7) uvádza, že v odseku 7 sa upravuje možnosť použiť inštitút postúpenia svojej pohľadávky zodpovedajúcej nesplácanému dlhu, a to aj osobe, ktorá nie je bankou. Pokiaľ právny predchodca žalobcu postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách. Ku dňu postúpenia pohľadávky totiž nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), právny predchodca žalobcu preto nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru, vrátane úrokov z neho v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a žalobcovi v predmetnom konaní chýba aktívna vecná legitímácia. Na neplatnosť zmluvy bol pritom súd povinný prihliadnuť ex offo, keďže pokiaľ súdna prax (R 4/2008) už v minulosti ustálila, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom) je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 OZ), tak takýto záver platí o to viac, ak postúpenie pohľadávky odporuje zákonu, na ktorého dodržiavanie sa zmluvné strany dôvodne pri uzatváraní zmluvy o peňažnom záväzku spoliehali. V súvislosti so záverom súdu o absencii aktívnej legitímácie žalobcu v konaní súd poukazuje napr. na rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn. 25Co/290/2017, Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/581/2016, Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 5Co/313/2017, Krajského súdu v Trnave sp. zn. 9Co/80/2017, Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3Co/108/2017. Súd prvej inštancie na základe uvedeného dospel k záveru, že žalobe z dôvodu nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nie je možné vyhovieť, preto žalobu v celom rozsahu zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaný bol v konaní úspešný v celom rozsahu, preto mu vznikol nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. Keďže však žalovanému preukázateľne žiadne trovy konania (majúce sa nahradit') nevznikli, súd rozhodol tak, že mu náhradu trov konania nepriznal.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalobca. Navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobe žalobcu vyhovie v celom rozsahu a prizná mu náhradu trov konania, keď bol názoru, že v spore preukázal splnenie všetkých zákonných podmienok potrebných pre platné postúpenie uplatneného nároku. Odvolanie odôvodnil s poukazom na odvolacie dôvody podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. h) CSP, keď napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci ohľadom interpretácie ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách a podľa ustanovenia § 365 ods. 1 písm. b) CSP, keď súd prvej inštancie nedostatočným odôvodnením rozhodnutia porušil jeho právo na spravodlivý proces. S poukazom na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie uviedol, že súd prvej inštancie poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov, z ktorých žiadne neposkytuje zdôvodnenie a vysvetlenie žalobcom prezentovaných argumentov v spore, pričom argumentáciu žalobcu ani správne nepopisuje, vypúšťa jej podstatnú časť, na ktorú zároveň nepodáva žiadne vysvetlenie. S ohľadom na odôvodnenie rozhodnutia je potrebné poukázať na rozdielnosť výkladu problematického ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení do 31.12.2016 v rozhodovacej praxi súdov SR, pričom právny názor prezentovaný súdom prvej inštancie s ohľadom na ostatnú rozhodovaciu činnosť súdov sa javí ako prekonaný. Právne posúdenie vykonané súdom prvej inštancie považoval za nesprávne, poukázal opätovne napr. na rozhodnutie Krajského súdu v Trnave sp. zn. 26Co/21/2017 zo dňa 30.01.2018, ktoré prinieslo presvedčivý výklad predmetného ustanovenia, s ktorým plne súhlasí. Nasledovná argumentácia bola tiež prednesená súdu prvej inštancie na pojednávaní dňa 18.06.2018

zo strany žalobcu, ktorý sa napriek tomu s touto v rozhodnutí nevysporiadal. Súd prvej inštancie vyslovil názor, že predpokladom postúpenia pohľadávky bankou na tretiu osobu je, aby bola vyhlásená za predčasne splatnú, teda, že banka môže postúpiť len splatnú pohľadávku. Ústavný súd SR vo svojej judikatúre zdôrazňuje, že k výkladu právnych predpisov a ich inštitútov nemožno pristupovať len z hľadiska textu zákona a to ani v takom prípade, kedy sa text môže javiť ako jednoznačný a určitý, ale predovšetkým podľa zmyslu a účelu zákona (napr. III.ÚS 341/07, I.ÚS 351/2010, I.ÚS 306/2010, III. ÚS 72/2010). Zároveň však treba vychádzať z toho, že podstatou výkladu (akoukoľvek metódou) je vždy len výklad, teda objasňovanie významu právnej normy, ktorej primárnym nositeľom je jazyk. Preto má jazykový výklad prvotný význam pri určovaní obsahu právnej normy. Ostatné výklady nadväzujú práv na jazykový výklad, keďže práve jazyk umožňuje pochopenie obsahu napísaného a vyjadreného a to podľa výkladových princípov, ktoré rozpracúva právna metodológia. S ohľadom na uvedené potom riadnym výkladom predmetného ustanovenia nemožno dospieť k takému záveru, ktorý vyslovil súd prvej inštancie. S poukazom na gramatický výklad prvej vety ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách uviedol, že z doslovného znenia uvedenej časti predmetného ustanovenia je zrejmé, že formulácia „tomuto peňažnému záväzku“ je mužského rodu a vzťahuje sa teda k pojmu peňažný záväzok (s ktorého časťou je dlžník v omeškaní a nie k pojmu časť peňažného záväzku, ktorá je ženského rodu. „Banka je teda podľa citovaného ustanovenia oprávnená postúpiť celú pohľadávku zodpovedajúcu záväzku, s ktorého čo len časťou je dlžník v omeškaní“. Samotný jazykový výklad predmetného ustanovenia svedčí proti záveru súdu, že by banka bola oprávnená postúpiť len tú časť peňažného záväzku, s ktorou je dlžník v omeškaní a teda aj proti záveru, že by celá postupovaná pohľadávka musela byť splatná v čase jej postúpenia. S poukazom na systematický a logický výklad druhej vety ustanovenia § 92 ods. 8 Zákona o bankách uviedol, že splnením pohľadávky podľa § 559 Občianskeho zákonníka dlh zanikne a teda zanikne aj pohľadávka veriteľa. Splnením dlhu, záväzku dlžníka teda zaniká spôsobilý predmet postúpenia, keďže podľa § 524 Občianskeho zákonníka možno postúpiť len pohľadávku, teda právo na plnenie, ktoré ešte nebolo splnené. Ak už splnené bolo, pohľadávka zanikla a neexistuje a nemožno ju postúpiť. Tieto závery sú podľa názoru (KS TT) takmer notoriou a ťažko možno predpokladať, že by neboli známe zákonodarcovi v roku 2001 pri prijímaní zákona č. 483/2001 Z. z. Ak by však z § 92 ods. 8 tohto zákona mala vyplývať len možnosť postúpiť splatnú pohľadávku, nemala by druhá veta tohto odseku vôbec zmysel. Ak totiž klient uhradí banke omeškaný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva, tento záväzok podľa § 559 Občianskeho zákonníka, aj § 324 ods. 1 Obchodného zákonníka zanikne a tým zanikne aj korelujúca pohľadávka banky. Zaniknutú pohľadávku však nie je možné postupovať. Druhá veta § 92 ods. 8 tohto zákona by teda zakazovala niečo, čo nie je možné, zakazovala by postúpenie pohľadávky, ktorá bola uspokojená v celom rozsahu vrátane príslušenstva, teda ktorá neexistuje. Nemožno racionálne predpokladať, že by zákonodarca sledoval cieľ vydať celkom zbytočnú a nezmyselnú normu. Práve naopak, druhá veta § 92 ods. 8 citovaného zákona nadobudne racionálny zmysel len vtedy, ak sa prvá veta interpretuje tak, že postúpiť je možné celú (aj nesplatnú) pohľadávku, ktorej časť je splatná a dlžník je v omeškaní s jej úhradou o viac ako 90 dní. V takom prípade druhá veta znamená, že ak dlžník omeškanú časť v celom rozsahu zaplatí, vrátane prísl. zanikne právo banky postúpiť zvyšnú (nesplatnú) časť svojej pohľadávky. Na tento záver nadväzuje aj systematická a logika vety za bodkočiarkou predmetného ustanovenia. Aj v prípade časti druhej vety za bodkočiarkou v predmetnom ustanovení je možné vyvodiť záver, že by táto nemala význam, ak by prvá veta predmetného ustanovenia dovoľovala postúpiť len splatnú pohľadávku, ako konštatuje súd prvej inštancie. Opäť by totiž zákonodarca prijal nezmyselnú normu, ktorá by umožnila banke postúpiť už zaplatenú pohľadávku. Ak by totiž dlžník zaplatil omeškanú časť tohto záväzku, táto by zanikla a banka by ju samozrejme nemohla postúpiť, lebo by neexistovala, a teda v prípade výkladu prvej vety predmetného ustanovenia, ktorú použil súd prvej inštancie, by nemohla použiť zvyšnú časť, nakoľko by jej to podľa takéhoto výkladu prvá veta predmetného ustanovenia zakazovala. Je preto otázne, z akého dôvodu by zákonodarca ustanovil v druhej vete v časti za bodkočiarkou predmetného ustanovenia právo banky postúpiť pohľadávku aj po uhradení omeškanej časti, ak by jej vlastne podľa prvej vety predmetného ustanovenia ani nevzniklo. Časť druhej vety za bodkočiarkou je potom racionálne možno vyložiť v súvislosti s prvou vetou a prvou časťou druhej vety len tak, že ak aj dlžník omeškanú časť záväzku v celom rozsahu zaplatí vrátane príslušenstva, potom má banka predsa len právo postúpiť zvyšok tejto pohľadávky, ak celkový súčet omeškaní klienta so splnením čo len časti tohto záväzku presiahol jeden rok. Hore uvedený výklad podporuje aj účel predmetnej normy. V zmysle uvedeného je potom potrebné v súlade s gramatickým, systematickým, logickým a teleologickým výkladom vyložiť predmetné ustanovenie § 92 ods. 8 Zákona o bankách nasledovne: „Ak je napriek písomnej výzve banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky celú svoju pohľadávku

zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku, teda vrátane časti, ktorá ešte nie je splatná a s ktorého splnením dlžník nie je v omeškaní, postúpiť inej osobe. Právo postúpiť túto pohľadávku banka nemôže využiť, ak klient ešte pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva. Ak ale súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku presiahol jeden rok, potom je banka oprávnená postúpiť zvyšnú časť pohľadávky, aj keď klient pred postúpením uhradil banke omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu, vrátane jeho príslušenstva". Ústavný súd SR uvádza, že základnou líniou pri výklade a aplikácii právnych predpisov je požiadavka, že „všeobecný súd má pri aplikácii právnej normy vychádzať z racionálnej argumentácie, ktorá vylučuje akúkoľvek ľubovôľu vo výklade..." (IV. ÚS 214/04, IV. ÚS 123/08, IV. ÚS 318/08). Požiadavku „racionálnosti“ či „racionality“ zdôrazňuje Ústavný súd SR aj v ďalších rozhodnutiach (IV. ÚS 123/08, IV. ÚS 313/08). Súd prvej inštancie v odôvodnení rozhodnutia v bode 15. poukázal na viaceré rozhodnutia krajských súdov SR, z ktorých však žiadne nereflektuje na predmetnú argumentáciu žalobcu a teda nepodáva logickú a presvedčivú odpoveď na predložené argumenty. Naopak, už uvádzané rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 17Co/10/2016 zo dňa 30.06.2017 prináša protiargument k právnemu základu tvrdení obsiahnutých v skorších rozhodnutiach, na ktoré odkazuje súd prvej inštancie a ktorých základom má byť ochrana spotrebiteľa pred zmenou v obsahu ich záväzkového vzťahu s bankou, ktorý má nastať zmenou v osobe veriteľa. Krajský súd v BB správne poukazuje na skutočnosť, že k žiadnej zmene v obsahu samotného záväzkového vzťahu nedochádza. Preto podľa názoru žalobcu napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci a zároveň vykazuje znaky arbitrárnosti. V odôvodnení rozhodnutia súd v bode 15. na strane 5 ďalej poukazuje na ustanovenie § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, z čoho by mohla byť vyvodzovaná absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky. Podľa ustanovenia článku VIII. 2. j) zmluvy medzi právnym predchodcom žalobcu a dlžníkom je v prípade podstatného porušenia zmluvných povinností banka oprávnená postúpiť pohľadávku voči dlžníkovi tretej osobe. Nie je teda pravdou, žeby postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom, ako zdôraznil súd prvej inštancie.

3. Žalovaný sa nevyjadril k podanému odvolaniu žalobcu.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 zák. č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“) po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou stranou v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359 CSP § 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, prejednal odvolania bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) za splnenia povinnosti ustanovenej v ustanovení § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

7. Z obsahu spisu vyplýva, že žalobca sa v danej právnej veci podanou žalobou zo dňa 14.03.2017 domáhal, aby súd zaviazal žalovaného na zaplatenie sumy 1 665,18 eur s prísl. a inkasných nákladov vo výške 21 eur. Dôvodil tým, že v súlade s čl. VIII. bod 2. písm. j) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere č. 0332 3005 10 RSU zo dňa 17.08.2010, ktorej neoddeliteľnou súčasťou boli Všeobecné obchodné podmienky OTP banky Slovensko, a.s. pre poskytovanie spotrebných úverov pre obyvateľstvo, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu-OTP Banka Slovensko, a.s. a žalovaným, došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 17.01.2013 medzi postupcom - OTP Banka Slovensko a žalobcom, ktorou postupca postúpil na žalobcu pohľadávku postupcu voči žalovanému z predmetnej Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere. Postupca a žalovaný dňa 17.08.2010 uzatvorili Zmluvu o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo č. 0332 3005 10 RSU, na základe zmluvy postupca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000 eur, ktorý mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach vo výške 98,23 eur, ktoré splátky mali trvať do 17.08.2015. Žalovaný si svoj zmluvný záväzok voči postupcovi riadne a včas nesplnil a následne ho prestal splácať. Napriek opakovaným urgenciám zo strany postupcu

pohľadávky nenastalo dobrovoľné plnenie záväzku žalovaným, ktorý vôbec neuhradil dojednané splátky od 17.11.2010. Následne sa žalobca pokúšal so žalovaným o mimosúdne riešenie vzniknutej situácie, žalovaný nereagoval, čím vznikli žalobcovi inkasné náklady vo výške 21 eur. Postupca upozornil žalovaného na možnosť postúpenia pohľadávky listom zo dňa 31.12.2011 označeným ako „Výzva na zaplataenie Vášho záväzku po lehote splatnosti“. Žalobca si uplatňuje mesačné splátky (anuitné splátky) od 17.03.2014 do 17.08.2015. Žalobca v písomnom vyjadrení zo dňa 09.11.2017 uviedol, nedošlo k vyhláseniu úveru za predčasne splatný, ani k vypovedaniu zmluvy, resp. k odstúpeniu od zmluvy zo strany postupcu. Zmluvný vzťah zanikol postúpením pohľadávky. Postupca vyzval žalovaného na zaplataenie záväzku po lehote splatnosti listom zo dňa 31.12.2011. Žalovaný vykonal poslednú úhradu dňa 23.12.2010 len vo výške 108 eur. Zmluva o postúpení pohľadávky bola uzavretá dňa 17.01.2013, čo bolo oznámené žalovanému. V tom čase bol žalovaný v omeškaní so splátkou splatnou dňa 17.10.2010 už 13 mesiacov, čo je viac ako 90 dní. Zmluvný vzťah zanikol postúpením pohľadávky. V spore preukázal splnenie splnené podmienok podľa § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z. z., v čase postúpenia pohľadávky na žalobcu, keďže žalovaný bol viac ako 90 dní v omeškaní s plnením svojho peňažného záväzku napriek písomnej výzve na plnenie. Mal za to, že je aktívne vecne legitimovaný v spore, keď bol tiež názoru, že neexistovala zákonná prekážka na postúpenie nezosplateného záväzku na tretiu osobu. Žalovaný sa nevyjadril k podanej žalobe.

8. Žalobca podal odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie z dôvodu uvedeného v ustanovení § 365 ods.1 písm. b), h) CSP.

9. Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia. Tento odvolací dôvod je naplnený v prípade, keď na zistený skutkový stav súd - neaplikoval príslušnú právnu normu, t.j. úplne opomenul aplikovať príslušnú právnu normu, - aplikoval nesprávnu právnu normu, t.j. namiesto príslušnej právnej normy aplikoval normu inú, - obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo - správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

10. Súd prvej inštancie v danej právnej veci v otázke právneho posúdenia veci spornej otázky aktívnej vecnej legitimácie žalobcu vychádzajúc z rozsahu vykonaného dokazovania s poukazom na ustanovenia § 1, § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, § 39, § 524 ods.1 zákona č.40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka zaujal právny názor, že žaloba žalobcu nebola dôvodne podaná, keď žalobca nepreukázal v spore svoju aktívnu vecnú legitimáciu. Dôvodil tým, že spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktoré sú už splatnými a to za predpokladu predchádzajúcej písomnej výzvy po tom, čo bol klient banky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že z obsahu spisu je zrejmé, že postupca neukončil záväzkovo-právny vzťah uzatvorený medzi postupcom na jednej strane a žalovaným na strane druhej, nevyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, zmluvu nevypovedal, ani od nej neodstúpil. Žalobca netvrdil, ani nepreukázal doklady, ktoré by preukázali ukončenie zmluvy zo strany právneho predchodcu žalobcu. K predčasnému ukončeniu zmluvy do dňa podania žaloby nedošlo. S poukazom na čl. VIII. bod 1 písm. a), bod 2 písm. b), e), f) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo uviedol, že právny predchodca žalobcu postúpil pohľadávku na žalobcu (čl. VIII. bod 1 písm. a), bod 2 písm. j) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo) bez toho, aby úver nadobudol mimoriadnu splatnosť, resp. bez toho, aby zmluvný vzťah zanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od nej. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah nezanikol výpoveďou, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že úver s úrokmi z neho bol splatný. Splatnými sa do tej doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru, so zaplataením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Pokiaľ právny predchodca žalobcu postúpil zmluvou o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 pohľadávku z úveru v celom rozsahu žalobcovi, postupoval v rozpore s § 92 ods. 8 zákona o bankách, keďže ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatným celý úver (nedošlo k vyhláseniu jeho mimoriadnej splatnosti), právny predchodca žalobcu preto nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z úveru vrátane úrokov v celosti inému subjektu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 je preto neplatným právnym úkonom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka a žalobca nie je aktívne vecne legitimovaný v spore. Na neplatnosť zmluvy bol pritom súd povinný prihliadnuť ex offio, keďže pokiaľ súdna prax (R 4/2008) už v minulosti ustálila, že zmluva o postúpení pohľadávky uzavretá v rozpore s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ak by postúpenie odporovalo dohode s dlžníkom) je absolútne neplatným právnym úkonom (§ 39 OZ),

tak takýto záver platí o to viac, ak postúpenie pohľadávky odporuje zákonu, na ktorého dodržiavanie sa zmluvné strany dôvodne pri uzatváraní zmluvy o peňažnom záväzku spoliehali.

11. Podľa § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016 ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

12. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka § 39 neplatný je právny úkon, ktorý svojím obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priechi dobrým mravom.

13. Podľa § 52 ods.1 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2011 spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

14. Podľa § 52 ods.2 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2011 ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné.

15. Podľa § 52 ods.3 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2011 dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Podľa § 52 ods.4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 30.06.2011 spotrebiteľ je fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

17. Úlohou odvolacieho súdu v prípade odvolania odôvodneného nesprávnym právnym posúdením veci je posúdiť, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav použil správny právny predpis a či ho aj správne interpretoval.

18. Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, ako aj obsahu spisu dospel k záveru, že súd prvej inštancie zistil skutkový stav v rozsahu potrebnom pre vyhlásenie rozsudku, na základe vykonaných dôkazov dospel k správnym skutkovým zisteniam a vec správne právne posúdil. Pretože odvolací súd preberá v celom rozsahu súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie v danej veci, výsledky dokazovania správne vyhodnotil a dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne významné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, odvolací súd sa zároveň v celom rozsahu stotožňuje aj s právnymi závermi súdu prvej inštancie vo veci a s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 CSP odkazuje na správne odôvodnenie písomného vyhotovenia rozsudku. Odvolací súd nevidel dôvody, pre ktoré by sa mal od záverov súdu prvej inštancie odchýliť.

19. Predmetom sporu je právny nárok žalobcu na zaplatenie istiny vo výške 1 665,18 eur s príslušenstvom (ako aj istiny vo výške 21 eur titulom inkasných nákladov žalobcu), ktorý nárok na zaplatenie istiny vo výške 1 665,18 eur s príslušenstvom odvodzuje zo Zmluvy o rýchlom poistenom

spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere č. 0332 3005 10 RSU zo dňa 17.08.2010, uzatvorenej medzi právnym predchodcom žalobcu - OTP Banka Slovensko, a.s. ako veriteľom a žalovaným ako dlžníkom, na základe ktorej zmluvy postupca poskytol žalovanému úver vo výške 3 000 eur, ktorý mal byť splácaný v 60 mesačných splátkach vo výške 98,23 eur, ktoré splátky mali trvať do 17.08.2015. Dňa 17.01.2013 došlo k uzavretiu zmluvy o postúpení pohľadávky medzi postupcom - OTP Banka Slovensko a žalobcom, ktorou zmluvou postupca postúpil na žalobcu pohľadávku postupcu voči žalovanému z predmetnej Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere. Právny predchodca žalobcu (postupca) oznámil žalovanému listom zo dňa 18.01.2013, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej dňa 17.01.2013 postúpil svoju pohľadávku s prísl. vyplývajúcu zo Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere č. 0332 3005 10 RSU zo dňa 17.08.2010 na žalobcu. V danej právnej veci nebola sporná tá skutočnosť, že ide o zmluvu spotrebiteľskú. Súd prvej inštancie bol povinný ex offa skúmať, či došlo k platnému postúpeniu pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a či je žalobca aktívne vecne legitimovaný na podanie žaloby. Z vykonaného dokazovania súdom prvej inštancie bolo nesporne preukázané, že postupca pred postúpením pohľadávky s prísl. vyplývajúcej zo Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo úvere č. 0332 3005 10 RSU zo dňa 17.08.2010 na žalobcu nepostupoval s poukazom na ustanovenie čl. VIII. bod 1 písm. a) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo podľa čl. VIII. bod 2 písm. b), e), f) Zmluvy o rýchlom poistenom spotrebiteľskom úvere pre obyvateľstvo. Postupca žalobcovi teda postúpil pohľadávku bez toho, aby vyhlásil mimoriadnu splatnosť predmetného úveru, resp. aby predmetný úverový vzťah zanikol inak (výpoveďou zmluvy o úvere, resp. odstúpením od zmluvy o úvere). Za stavu, že postupcom nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť predmetného úveru, resp. pokiaľ predmetný úverový vzťah nezanikol výpoveďou zmluvy o úvere alebo odstúpením od zmluvy o úvere zo strany postupcu, nie je možné dospieť k záveru, že predmetný úver bol ku dňu postúpenia pohľadávky splatný. Splatnými sa mohli stať do tej doby iba jednotlivé splátky úveru, so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní.

20. Rozborom ustanovenia § 92 ods.8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom do 31.12.2016 treba dospieť k záveru, že jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve podmienky nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka, z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržité viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta obsahuje úpravu situácie, v ktorej napriek splneniu podmienok postúpenia banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní, okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo i len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia. Z pohľadu tolerovateľnosti správania sa subjektov nepochybne súkromnoprávneho vzťahu zmluvy o postúpení pohľadávky je preto rozhodujúce, že u jedného z týchto subjektov a to u postupcu treba usudzovať na existenciu zákonnej povinnosti správať sa určitým spôsobom, neplatí tu, že ho nemožno nútiť konať, čo zákon neukladá, ale je tu presný opak v podobe záujmu zákonodarcu na tom, aby sa konalo určitým zákonom predpokladaným spôsobom. Na nesprávanie sa zákonom výslovne ustanoveným spôsobom, teda odmietnutie učiniť zadosť pomerne jednoznačnej právnej úprave, je potrebné nazerať ako na zakázané a teda i odporujúce zákonu. Ak zákonným dôsledkom rozporu právneho úkonu so zákonom je v sfére súkromného práva jeho neplatnosť, neexistuje prakticky žiadny priestor pre inú interpretáciu úpravy rozhodnej než tú, že podmienky podľa § 92 ods. 8 vety prvej zákona o bankách, za splnenia ktorých môže banka postúpiť svoju pohľadávku inému subjektu, sú z povahy veci podmienkami, bez splnenia ktorých k postúpeniu prísť nesmie (je zakázané). Nerešpektovanie takejto úpravy má potom za následok neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávky pre rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka).

21. Vo všeobecnosti platí, že postúpenie pohľadávky (cesia) spočíva v tom, že do existujúceho záväzku namiesto doterajšieho veriteľa vstúpi nový veriteľ, čiže dochádza k zmene v osobe veriteľa. Táto zmena sa nedotýka práv ani povinností dlžníka vyplývajúcich pre neho zo záväzku, preto sa na platnosť zmluvy o postúpení nevyžaduje súhlas dlžníka. Zámerom právnej úpravy postúpenia pohľadávky je zabrániť tomu, aby postúpením pohľadávky došlo k zhoršeniu právneho postavenia dlžníka. Za týmto účelom sa mu zachovávajú všetky námietky proti postúpenej pohľadávke a rovnako aj možnosť namietat voči tejto pohľadávke svoje vzájomné pohľadávky. Následky postúpenia sa tak predovšetkým prejavujú v právnom postavení postupcu, ktorý stráca postúpenú pohľadávku so všetkým príslušenstvom i právami s ňou spojenými. Postupník sa na základe postúpenia pohľadávky stane veriteľom namiesto postupcu a pohľadávku nadobudne so všetkými právami, ktoré sú s ňou spojené. Keďže ide o významnú zmenu v osobe veriteľa, ustanovuje Občiansky zákonník pre postúpenie pohľadávky písomnú formu a zároveň ustanovuje, ktoré pohľadávky nie sú spôsobilým predmetom postúpenia. Osobitné predpisy môžu upravovať postúpenie pohľadávok v špecifických prípadoch odlišne, resp. môžu upravovať osobitné podmienky, ktorých splnenie je na platné postúpenie potrebné. V zmysle dôvodovej správy k zákonu o bankách mal zákonodarca úpravou § 92 ods. 8 zákona o bankách na mysli oprávnenie banky postúpiť časť peňažného záväzku, s ktorým je dlžník po stanovenú dobu napriek písomnej výzve banky v omeškani. Uvedené ustanovenie malo banku motivovať k tomu, aby podnikla určité kroky smerujúce k ukončeniu záväzkového vzťahu pri dlhodobom nesplácaní úveru dlžníkom a nemala by len počas celého trvania zmluvy každý mesiac pripisovať na účet dlžníka úroky, poplatky, úroky z omeškania a rôzne iné sankcie, aby sa dlh neustále zvyšoval. Takéto správanie banky nespĺňa požiadavku prístupu s odbornou starostlivosťou, ako to vyplýva zo zákona o ochrane spotrebiteľa. Nie je v záujme spotrebiteľa, aby po uzavretí úverovej zmluvy s bankou táto kedykoľvek, počas trvania záväzkového vzťahu postupovala pohľadávku voči spotrebiteľovi tretej osobe, ktorá napríklad nepodlieha dozoru a dohľadu Národnej banky Slovenska. Takéto konanie banky by sa prialo účelu a zmyslu zákona o bankách, keďže poskytovanie úverov a ich správa je špecifickou, osobitne právnym predpisom upravenou činnosťou. Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškani) a následné dlžníkovým nepretržité omeškani dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (§ 92 ods. 8 tretia veta zákona o bankách), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučujú. Podľa § 525 ods. 2 OZ nemožno postúpiť pohľadávku, ak by postúpenie odporovalo zákonu alebo dohode s dlžníkom. Aj keď je uvedené ustanovenie § 92 zákona o bankách systematicky zaradené do štrnástej časti právneho predpisu s názvom Bankové tajomstvo, nemožno len na základe tohto zaradenia bez ďalšieho usudzovať, že zákonodarca pri úprave postúpenia pohľadávky bankou na nebankový subjekt, mal zámer riešiť výlučne len otázku ne/porušenia bankového tajomstva. Pokiaľ by bolo uvedené cieľom, nič by nebránilo tomu, aby to v znení zákona výslovne uviedol, napr. novela zákona o bankách účinná od 1. januára 2017 (zákon č. 299/2016 Z. z.) - sprísnenie pravidiel pre postúpenie pohľadávok bánk zo spotrebiteľských úverov a úverov na bývanie podľa osobitného predpisu. Podmienky platného postúpenia pohľadávky banky a podmienky možnosti prelomenia bankového tajomstva sa vzájomne nevyklučujú, ale práve naopak sa prekrývajú. V prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka vylúčené/zakázané. Išlo by teda o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka. Následkom postupu pohľadávky, ohľadom ktorej nie je cesia podľa § 525 OZ alebo podľa osobitných predpisov dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia musí prihliadnuť súd aj bez námietky (z úradnej povinnosti). Ak teda dôjde k postúpeniu pohľadávky, ohľadom ktorej to zákon vylučuje, ide o cesiu neplatnú ex tunc a jej neplatnosť nie je možné zhojiť.

22. Zákon č. 483/2001 Z. z. je kľúčovým právnym predpisom upravujúcim činnosť bánk, ktorého § 92 ods. 8 zároveň veľmi presne upravuje, za akých okolností môže banka postúpiť pohľadávku z úveru na inú banku a tiež aj na tretiu osobu, a to aj na osobu bez bankovej licencie a bez súhlasu dlžníka. V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a) musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b) ak je napriek písomnej výzve klient v následnom omeškani viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže

banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní. Postúpenie pohľadávky banky v rozpore s uvedenými zákonnými podmienkami je absolútne neplatným právnym úkonom. Odvolací súd poukazuje, že Najvyšší súd Slovenskej republiky ako dovolací súd vyriešil právnu otázku platnosti postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona v rozsudku sp. zn. 7Cdo/26/2017 z 28. marca 2018, v rozsudku sp. zn. 1Cdo/147/2017 z 24. apríla 2018 tak, že § 92 ods. 8 zákona o bankách upravuje podmienky, ktorých splnenie je nevyhnutné pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktorú má voči klientovi, na inú banku, alebo aj na osobu, ktorá nie je bankou. Postúpenie pohľadávky v rozpore s uvedeným ustanovením má za následok absolútnu neplatnosť zmluvy o postúpení podľa § 39 OZ. Na vyriešenie tejto právnej otázky vyššie citovanými rozhodnutiami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky poukázal Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojom uznesení sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20. novembra 2019.

23. Rozhodujúcou okolnosťou v danej právnej veci je, že sa jedná o spotrebiteľský spor, o pohľadávku banky zo spotrebiteľského úveru. Odvolací súd uvádza, že súd prvej inštancie sa v danej veci vecne správne a dostatočne vysporiadal s kardinálnym právnym problémom v danej právnej veci a to s otázkou platnosti, resp. či neplatnosti právneho úkonu postúpenia pohľadávky podľa § 39 Občianskeho zákonníka a s otázkou aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ postupca (banka) postúpil predmetnú pohľadávku z predmetnej zmluvy o úvere v celom rozsahu na žalobcu, postupoval tak v rozpore s ustanovením § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Pokiaľ ku dňu postúpenia pohľadávky nebol splatný celý úver (nedošlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti), postupca (banka) nebol oprávnený postúpiť svoju pohľadávku z predmetnej zmluvy o úvere v celosti na žalobcu. Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 je preto neplatným právnym úkonom podľa ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom. Keďže neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo sa o postúpenie v rozpore so zákonom (so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods.2 Občianskeho zákonníka vylúčené, zakázané. Následkom je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 17.01.2013 pre jej rozpor so zákonom (§ 39 Občianskeho zákonníka), pričom na absolútnu neplatnosť postúpenia, musí prihliadnuť súd aj bez námietky, z úradnej povinnosti. Na základe vyššie uvedeného je potrebné prijať právny záver o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v spore. Odvolací súd poukazuje vo svojom právnom posúdení aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Cdo/234/2018 zo dňa 18. júla 2019 v obdobnej veci, v ktorej dovolací súd tiež uvádza: „Aj na základe už uvedeného je potrebné skonštatovať, že je absolútne nemysliteľné a nelogické a v konečnom dôsledku aj priečiace sa ZoB, ak by banky postupovali „živé úvery“ na akýkoľvek iný subjekt, ktorý nespadá v zmysle ZoB pod dohľad Národnej banky slovenskej.“

24. Odvolací súd v danej právnej odvolacej veci vo svojej právnej argumentácii dopĺňa, že zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami, podmienkami je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. To sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu, nebankovú osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Ustanovenie § 525 Občianskeho zákonníka stanovuje, ktoré pohľadávky nemožno platne postúpiť, pričom postúpenie určitých pohľadávok môže byť zakázané špeciálnymi predpismi, prípadne postúpenie môže byť zákonom síce dovolené, ale len za určených podmienok. Ustanovenie § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách je teda ustanovením, ktoré upravuje ďalšie špeciálne podmienky, popri všeobecných v Občianskom zákonníku, za ktorých môže byť banková pohľadávka, resp. jej časť postúpená, a to za podmienok, 1. ak je pohľadávka splatná, 2. až po predchádzajúcej písomnej výzve a súčasne 3.ak je splnené následné omeškanie dlžníka so splnením postupovanej pohľadávky nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní. Vyššie uvedené skutočnosti sú zákonnými predpokladmi pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Splnenie osobitných zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky sa vyžaduje z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom mimo banky už nie je zachovaná možnosť dohľadu a dozoru Národnej banky Slovenska ako centrálnej banky. Následkom postúpenia pohľadávky, ohľadne ktorej cesia podľa § 525 Občianskeho zákonníka alebo podľa špeciálnych predpisov nie je dovolená, je absolútna neplatnosť zmluvy o postúpení pre jej rozpor so zákonom v zmysle ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka. Ak dôjde k

postúpeniu pohľadávky, ohľadne ktorej to zákon zakazuje, (alebo ohľadne ktorej postúpenie podmieňuje splnením zákonných podmienok, ktoré splnené neboli), ide o cesiu neplatnú od počiatku ex tunc a jej neplatnosť nemožno zhojiť. Pre aplikáciu ustanovenia § 39 Občianskeho zákonníka je rozhodujúce zistenie, že právny úkon je v rozpore so zákonom. Žalobca v konaní nepreukázal splnenie zákonom požadovaných predpokladov na postúpenie splatnej pohľadávky, zmluva o postúpení pohľadávky je neplatná a postupca (banka) zostáva veriteľom svojej pohľadávky, ktorá na žalobcu pre neplatnosť zmluvy neprešla.

25. Odvolací súd dodáva, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené sporovou stranou, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/2003). Judikatúra ESLP nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Odvolací súd v danej právnej veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie sa pri rozhodovaní v danej právnej veci riadil vyššie uvedenými zásadami právneho štátu. Právo na spravodlivý proces vyžaduje, aby rozhodnutie súdu boli zdôvodnené a presvedčivé. Prihliadajúc na vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie spĺňa vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie rozsudku v zmysle § 220 CSP a preto ho možno považovať z pohľadu vyššie uvedeného za preskúmateľné v takej miere, že nedošlo k porušeniu práva strán sporu na spravodlivý proces, keď súd prvej inštancie dal odpoveď na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre vec podstatný význam, ktorá odpoveď dostatočne objasňuje skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby súd zachádzal do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu, teda obsahuje stručné a jasné objasnenie skutkového a právneho základu súdneho rozhodnutia, teda odôvodnenie dáva jasne a zrozumiteľne odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany.

26. Odvolací súd s poukazom na odvolacie dôvody odvolateľa v podanom odvolaní ďalej dospel k záveru, že súd prvej inštancie vyhodnotil všetky vykonané dôkazy jednotlivo, ako aj v ich vzájomnej súvislosti, prihliadol na všetko, čo vyšlo v konaní najavo v súlade s ustanoveniami § 191 CSP. Odvolací dospel k záveru, že v danej právnej veci doposiaľ vykonaným dokazovaním boli preukázané rozhodujúce skutočnosti, súd rozhodol na základe zisteného skutkového stavu veci, keď je potrebné uviesť, že súd prvej inštancie v súlade s ustanovením § 185 ods.1 CSP rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná a ktoré nie.

27. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správne podľa § 387 ods. 1,2 CSP.

28. Odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia vysporiadal s podstatnými vyjadreniami strán sporu prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ako aj s podstatnými tvrdeniami odvolateľa uvedenými v podanom odvolaní. Odvolací súd ďalej uvádza, že vo svojom rozhodnutí dal odpoveď len na tie otázky nastolené sporovými stranami, ktoré mali pre rozhodnutie odvolacieho súdu vo veci podstatný význam, ktoré dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia odvolacieho súdu.

29. O trovách odvolacieho konania strán sporu odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods.1 CSP a § 255 ods. 1 CSP a žalovanému, ktorý mal v odvolacom konaní plný úspech, nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože mu trovy odvolacieho konania nevznikli.

30. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta Civilného sporového poriadku v spojení s § 3 ods. 9 posledná veta zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).